

נר ה' נשמת אדם

העלון מוקדש לעילוי נשמת האשה הכשרה נעימה בת חביבה ע"ה ת.נ.צ.ב.ה.

זמני כניסת ויציאת השבת

מוצאי שבת	מוצאי שבת	כניסת השבת	יחוסלים:
7:17	6:42	5:30	יחוסלים:
7:19	6:44	5:45	תל אביב:
7:18	6:42	5:35	חיפה:
7:19	6:44	5:38	באר שבע:

פרשת נח גליון 455 | ו' חשוון תשפ"ז

תהילה לדוד

תהילה לדוד ע"ש דוד המלך ע"ה
a.tehilaledavid@gmail.com
אתר: WWW.TEHILALEDVID.CO.IL
072-3911999

לעילוי נשמת שבתאי בן אסתר ז"ל

העלון טעון בניה

מרת הראשון לציון הגאון רבי שלמה משה עמאר שליט"א

בא אל התיבה

רבותינו: דור המבול עברו על כל העבירות ולא נחתם גזר דינם אלא על הגזל, על אותן מידות מושחתות שבין אדם לחברו. כמה יש לנו להזהר בזה! יסוד עולמו של עם ישראל הוא היושר, הניקיון במידות, הדיבור הנקי מכל לשון הרע, ומשא ומתן באמונה. הקב"ה הוא ארך אפיים ורב חסד, אבל כשחלילה נוגעים בממון הזולת או פוגעים בכבודו של אדם - מידת הדין מקטרגת.

והנה ציווה הקדוש ברוך הוא את נח: "בֹּא אֵל הַתֵּיבָה". ופירשו בעלי הסוד: "תיבה" היא גם מילה ולשון. כשאדם נכנס לתפילה, כשהוא פותח ספר תהילים או לומד דף של גמרא ומשנה - שייכנס כולו בכל כוחו ובכל לבו, לתוך התיבות הקדושות. המבול של הרחוב, המבול של הטרדות והמכשירים של העולם הזה - שוטף ומאיים להטביע. התיבה שמצילה אותנו היא התורה, התפילה מעומקא דליבא, ומעשי החסד. הרי בתוך התיבה כל עיסוקו של נח היה חסד - יומם ולילה להאכיל את הבריות. החסד והתורה הם שמחזיקים את האדם במים הזדונים.

נתחזק כולנו בעת הזו להרבות חסד, לפתוח את הלב לזולת, לעזור לנזקקים ולשמור על אחדותנו בלב שלם.

יהי רצון מלפני אבינו שבשמיים, שיחוס וירחם על עמו ונחלתו. ישלח ה' ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם, ירפא כל חולי עמו ברפואת הנפש וברפואת הגוף, ישמור ויגן על כל עמו ישראל, ונזכה לגאולה שלמה, לבניין בית מקדשנו ולביאת גואל צדק במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון.

שבת שלום.

הנה בפרשתנו אנו קוראים על תחילתו של עולם חדש לאחר שנחרב העולם במבול: "אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ, נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו, אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ". ורש"י הקדוש מביא את דברי רבותינו זיכרונם לברכה: יש מרבותינו שדורשים אותו לשבח - שאם היה בדור של צדיקים היה צדיק יותר, ויש שדורשים אותו לגנאי - שלפי דורו היה צדיק, ואילו היה בדורו של אברהם אבינו לא היה נחשב לכולם.

ויש להתבונן בדבר, וכי חכמינו באו חלילה לקנטר על נח שהתורה מעידה עליו בעצמה "איש צדיק תמים"? אלא באו רבותינו להאיר לנו נתיב ודרך חיים עד סוף כל הדורות. נח הצליח להציל את עצמו ואת ביתו מן ההשחתה הנוראה של דור המבול, וזה דבר גדול ונשגב. אבל נח התכנס בתוך ארבע אמותיו ולא יצא להשפיע, לא התפלל ולא בכה על בני דורו כפי שעשה אברהם אבינו עליו השלום, שעמד לפני הקדוש ברוך הוא והתחנן על אנשי סדום: "הֲאֵף תִּסָּפֶה צְדִיק עִם רָשָׁע?".

מכאן למדו חכמי המוסר יסוד גדול, יהודי אינו יכול לומר "שלום עליך נפשי". אי אפשר לאדם שישב בביתו, יסגור את התריסים ויאמר: אני וביתי ניצלנו, ומה לי ולמה שמתרחש בחוץ? אהבת ישראל האמיתית פירושה לשאת בעול עם חברו, להרגיש את כאבו של כל יהודי, להתפלל עליו, לקרב אותו בדרכי נועם ולהאיר לו פנים באהבה ובחמלה.

ועוד עלינו להתבונן במה שאמרו חז"ל על הפסוק "קֵץ כָּל בָּשָׂר בָּא לִפְנֵי כִּי מָלְאָה הָאָרֶץ חָמָס". אמרו

2 טעם ההלכה
הראש"ל הגאון רבי יצחק יוסף שליט"א

2 חיים כהלכה
הרב בנימין חותה

3 דרכי מרן
מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

3 קול סיני
הרה"ג יעקב סיני שליט"א

4 שלום בית
הרב ישועה עטיה שליט"א

7 איכות חיים
הרב יצחק פגור

7 לשם שינוי
עצ סיבוי

8 פינת הבריאות
הרב ד"ר אור בן עוזאל שליט"א

10 עם סגולה
המקובל הרב יוסף בן שמואל שליט"א

13 סיפור לשבת

הצטרפתי ונושעתי
כי אין לך חביב אצל הקב"ה כמזכה הרבים.
הצטרפו גם אתם לנבחרת מזכי הרבים של תהילה לדוד.
וחלקו עלונים באזור מגוריהם
072-3911999

מתנה!
קבלו מאיתנו את יין הסימונים של מרת הרב קניבסקי זצוק"ל

בין ליבון להגעלה

כיצד להכשיר תנורים וכלים ששימשו באיסור?

אמצעות רוטב, מכל מקום בכהאי גוונא יש לסמוך עליהם להקל בהגעלה.
ד. קצב שמכר בשר החתום בחותם חלק, ואחר כך נתברר שבאותה חנות היתה גם בהמה אחת טריפה, והוא מכר אותה בטעות, והקונים בישלו את הבשר בכלים, ונתנו הבשר בצלחות העשויים מכלי פורצלן, או אמאיל [מתכת מצופה בסממנים] וקיים הפסד מרובה לאסור הכלים, יש להורות להכשיר את הכלי על ידי הגעלה, וגם את כלי החרס יש להתירם על ידי הגעלה ג' פעמים, מאחר שאין השואלים בטוחים שנכשלו באכילת בשר טריפה, כי אצל אותו קצב היה גם בשר של בהמה כשרה.

(פרפורי). כגון צלחות וכוסות, שנשתמשו בהם באיסור, ועברו יותר משנים עשר חודש שלא נשתמשו בהם כלל, ויש הפסד מרובה לזורקם, מותר להשתמש בהם אחר מעת לעת, דחשיב כדיעבד. ומכל מקום לרווחא דמילתא יש לעשות להם הגעלה ג' פעמים, ולהשתמש בהם בהיתר.

ג. מחבת שטיגנו בו בשמן דבר איסור, אין מועיל לו הגעלה, וצריכה ליבון, דלא חשיב ככלי שהשתמשו בו בדבר לח, ואמנם לגבי פסח יש להקל בהגעלה, שהרי רבים מהפוסקים סוברים דחמץ נחשב היתרא בלע ואין בו דין ליבון, ואף שמרן הש"ע החמיר (בסימן תנא ס"ד) להצריך ליבון בכלים שבלעו חמץ בלא

א. הלוקח כלים ישנים מן העכו"ם כדרך שנשתמש בהם העכו"ם כך הוא הכשרן, וכבולעו כך פולטו. ותנור שאופים בו לחם עם שומן מן החי, שהוא אסור מן התורה, ורוצים לאפות בו פת של ישראל, ואי אפשר לפרק את התנור וללבן אותו, הדרך היא להמתין עשרים וארבע שעות בלא להשתמש בתנור זה כלל, ואחר שינקו אותו היטב שלא ישאר בו שום חשש דבר בעין, וישפשפו היטב במי אמה או אקנומיקה מהדברים הפוגמים בודאי, כדי לוודא שאם נשאר משהו מהפת האסורה או מהשומן ייפגם על ידי חומרי הניקוי. ויעשו ליבון קל, ודי בזה במקום צורך.
ב. כלים יקרים העשויים פורצלן

חיים כהלכה

הרב בנימין חותה

בין אדם לחברו

סוגיות אקטואליות בראי ההלכה

מצרא לגבי זה.

שאלה: האם מותר להשתמש במודעת מתווך שיש דירה ברחוב פלוני למכירה, והוא רוצה לתלות מודעות באותו רחוב שמחפש דירה לקניה.

תשובה: אם משתמש במודעה שפורסמה על רחוב מסוים ועשה כן, אין חשש. אבל אם המתווך נתן לו נתונים בינו לבין ואמר לו שיש לו דירה ברחוב פלוני והוא הלך וחיפש בדרך זו עד שמצא את הבית חייב להגיע לפשרה עם המתווך על דבר זה.

ביאורים: מודעת מתווך מפורסמת היא כזו של ים וברור שאין בזה כלום ואם מצא בעצמו הדירה לא ישלם כלום.

אבל אם לא פרסם אלא דיבר עם המתווך שאז הוא מתחיל ונתן חלק מהנתונים, בזה שהלך וחיפש בעצמו זה רמאות, וחייב להסתדר עם המתווך ולהגיע עמו לפשרה שיהיה מרוצה.

זוכרים מי היה כתוב מותר לעשות כן על דעת שהפער שהוסיף הוא לרפואת או לע"נ אבל אם יודעים מי היה רשום שם צריך אישור מהגבאי להוסיף שם כי פעמים שהתורם מתנגד לכך ונמצא שהדבר תלוי בשיקולו של הגבאי שהוא בעל הבית של המקום בכל החלטות אלו.

שאלה: הממתין בתור לקופה בסופר ובעודו ממתין בתור נפתחה קופה חדשה מי קודם לגשת לקופה החדשה.

תשובה: כל הקודם זוכה לתפוס תור ראשון בקופה שנפתחה כעת, ואין קדימה לפי מה שעמדו בתור בקופות הסמוכות.

ביאורים: נראה פשוט שאדם שעומד בתור, התור קיים רק באותו מקום שעומד שם וקופה שנפתחה כעת אינה קשורה לתורות הסמוכים לקופות הסמוכות וגם אי אפשר לקבוע תור לפי התורות הסמוכים שהרי יש קופות רבות וכל קופה יש תור אחר ואי אפשר לקבוע מי יהיה קודם לגשת לתור זה ואין כאן דינא דבר

שאלה: מי שהוציא ספר מבית הכנסת ונעלם וקנה חדש, האם מותר לו לרשום בעמוד הראשון לרפואת או לעילוי נשמת פלוני.

תשובה: אם לקח ספר חדש והחזיר ספר חדש לא ירשום כלום וגם אין תועלת בזה כי הוא חייב להשיב ספר כזה, אבל אם לקח ספר ישן והחזיר חדש אם הגבאי מסכים שירשום את השם בספר מותר ויש תועלת בזה אבל אם הגבאי לא מסכים כיון שהתורם הראשון יכול להתנגד לכך אין לו לרשום כלום בספר.

ביאורים: לכאורה אף שהוא לקח ספר שרשום עליו לרפואת או לע"נ אבל מה ענין שירשום בספר לרפואת הרי זה שקר שהרי הוא לא תרם כלום שהרי הוא חייב להחזיר את הספר וממילא זה סתם קשקוש.

אבל אם לקח ספר ישן ומחזיר חדש שאז החלק הזה שהוא תורם הוא רוצה לרשום לרפואת או לע"נ ואת השם הקודם הם לא

לתרומות
עבור הפצת
העלון חייגו:
*2016

עזרו לנו
להפיץ
את העלון

בהשתתפות נצליח
להגיע לעוד אלפי בתים
שיקבלו גם את העלון
המרתק של 'תהילה לדוד'
לכבוד שבת קודש!

אתם
תורמים
ואנחנו
מפיצים

קול סיני

הרה"ג יעקב סיני שליט"א

שניים מקרא ואחד תרגום

איך קוראים כהלכה, ומי שלא קרא בשבת שעברה?

מהי הסיבה שקוראים בכל שבת 'שניים מקרא ואחד תרגום'?

אף על פי שאדם שומע בכל שבת את קריאת התורה בציבור, חייב גם לקרוא לעצמו את פרשת השבוע, פעמיים כל פסוק מהמקרא ופעם אחת את תרגום אונקלוס. יש אומרים שזו תקנת משה רבינו, בזמן שתיקן את קריאת התורה עם הנביאים בדורו. והטעם לכך, כדי שיהיו ישראל בקיאים בתורה. ואמרו רבותינו, כל המשלים פרשיותיו עם הציבור, מאריכים לו ימיו ושנותיו.

לא קראתי בשבת שעברה את פרשת בראשית, מה אני עושה?

יש לקרוא את הפרשיות כסדרן. לכן מי שלא קרא בשבת שעברה, יקדים לקרוא את פרשת בראשית, ולאחר מכן יקרא את פרשת נח. מכאן ואילך, ישתדל להשלים את הקריאה בכל שבת עד הסעודה בבוקר, ועל כל פנים עד תפילת מנחה. מי שנאנס ולא הספיק לקרוא בשבת, ישלים עד סוף יום שלישי. ויש אומרים עד שמיני עצרת.

אני רגיל לקרוא פעמיים את כל הפרשה ואחר כך את כל התרגום.

האם אני נוהג נכון?

לכתחילה ראוי לקרוא כל פסוק ופסוק שתי פעמים ותרגומו, כמנהג רבינו האר"י. אולם מי שקשה לו לעשות כך, יקרא את כל הפרשה פעמיים ואחר כך את התרגום. אפשרות נוספת, לקרוא חלקים בפרשה, כגון עליית ראשון, שני, פעמיים את המקרא ולאחר מכן את התרגום.

אפשר לקרוא 'שניים מקרא ואחד תרגום' גם בלילה?

במשך השבוע יש להימנע מלקרוא מקרא ותרגום בלילה. אולם בליל שבת, מי שזמנו דחוק רשאי גם לכתחילה לקרוא שניים מקרא ואחד תרגום.

האם מותר לקרוא שמו"ת בזמן קריאת התורה?

מותר לקרוא שמו"ת בשעת קריאת התורה, אפילו שאינו קורא את הפסוק שקורא החזן, אלא פסוקים אחרים. ומכל מקום, נכון יותר לשמוע הפרשה מפי החזן, ולקרוא איתו בלחש מילה במילה, ונחשב הדבר לקריאת המקרא פעם אחת, ואחר כך ישלים עוד מקרא ותרגום.

בכל שנה אני מתחיל לקרוא ואחרי כמה שבועות מתייאש... האם

יש פתרון?

העצה המבוארת בדברי הראשונים, לקרוא מתחילת השבוע בכל יום מעט, כגון ביום ראשון עליית ראשון, וביום שני עליית שני, עד שבשבת ישלים את כל הפרשה. זהו זמן מועט בכל יום ואפשר לעשות זאת בנקל.

דרכי מרן

מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

מסירות נפש בספסל הלימודים

המילים שהבטיחו את צמיחתו של פוסק הדור.

כבר משחר נעוריו בירושלים בלט הנער עובדיה יוסף בשקידה עצומה שאינה מצויה. סדר יומו היה רצוף בלימוד תורה ללא הפסקה; בתום יום הלימודים המפרך בתלמוד התורה, לא פנה למשחקי ילדות, אלא מיהר לבתי הכנסת של ירושלים כדי להמשיך בלימוד עצמאי או בחברותא. שעות על גבי שעות שקד על תלמודו, עד שלקראת הזריחה שב לביתו לתנומה קצרה בת שעות ספורות בלבד.

אורח חיים מפרך זה נתן את אותותיו, והנער הצעיר התקשה לעיתים להילחם בעייפות הכבדה שאחזה בו במהלך שיעורי הבוקר. רוב מלמדיו הכירו את גאונותו ואת עמלו בלילות, אך יום אחד הגיע לתלמוד התורה מלמד מחליף שלא ידע על סדרי הלימוד הליליים של התלמיד המבריק. לאותו מורה הייתה שיטה חינוכית נוקשה: בכל פעם שתלמיד נמנם, העיר אותו בצביטה חזקה בזרועו. בתוך זמן קצר נותרו סימנים ברורים על זרועו של התלמיד השקדן.

רק לאחר תחקור ממושך גילו ההורים הדואגים את פשר החבורות שעייטרו את זרועות בנם. בבוקר שלמחרת הגיע האב, רבי יעקב, מלווה בבנו אל תלמוד התורה. הוא נכנס נסער לחדרו של המלמד, ומתוך כאב עמוק על הפגיעה בבנו, דיבר בתקיפות גדולה עם המלמד. המלמד הזועם, שפניו להטו מאדמומיות, שאג על האב שייקח את בנו ויעזוב מיד את המוסד, באזהרה שלא ישובו לעולם.

בדרכם החוצה, בעודם שרויים במצוקה גדולה, פגש בהם המקובל רבי אפרים כהן זצ"ל, מראשי ישיבת פורת יוסף, שכבר זיהה את הכישרון הנדיר הטמון בנער. כששמע את אשר התרחש, נזעק מיד ונכנס אל ראש הישיבה.

"אותי אתה יכול לסלק מהישיבה?", שאל הרב כהן בתקיפות. ראש הישיבה השיב מיד: "חלילה וחס, ודאי שלא". או אז חרץ רבי אפרים כהן את המשפט שנחרט בדברי הימים: "אם כך, גם את עובדיה יוסף אף אחד לא יגרש! הוא יעשה מה שברצונו, ואתם תגידו 'קדוש'".

בזכות אותה התערבות נחרצת של הגאון המקובל, שב הנער לספסל הלימודים, המשיך בשקידתו המופלאה וצמח להיות עמוד ההוראה ורבן של כל בני הגולה.

שבת מול הכנרת

פרשת ויצא | י"א כסליו | 20-21.11

במלון נוף כנרת

השבת תלוזה ע"י פיטון

בכבוד מיוחד

הרב מרדכי לוי

שליט"א

בכבוד מיוחד

הרב מרדכי חזיה

שליט"א

לפרטים והרשמה: 072-3912999

רחל מבכה על בניה

כוחה של תפילה שאינה חוזרת ריקם

גדול שנהגה בו. מאז רואים בה את המליצה והסגורית שמתפללת על בניה בכל עת. רחל אמנו ע"ה נפטרה בלידת בנימין ונקברה בדרך לבית לחם ולא במערת המכפלה. רש"י מסביר על פי חז"ל שיעקב קבר אותה שם מפני שידע שהגולים עתידים לעבור בדרך זו, כדי שתתפלל ותבקש עליהם רחמים. לאורך כל השנים שימש קבר רחל מקום תפילה ובקשת רחמים לעם היהודי.

יום פטירתה של חל בי"א במרחשוון. בתאריך זה עולים רבים לקברה כדי להתפלל, לקרוא תהילים ולבקש רחמי שמים על כלל עם ישראל, מתוך אמונה בהבטחה: "ו"יש תקוה לאחריתך... וישבו בנים לגבולם".

תקופה ארוכה הצטערה על כך שלא נפקדה בילדים והרבנות להתפלל, עד שנפקדה וילדה את יוסף. מאוחר יותר, בדרך חזרה לארץ כנען, נולד בנה השני בנימין. המדרש מתאר כיצד מסרה את הסימנים לאחותה לאה כדי למנוע את ביושה ברבים בשעת החופה, למרות המחיר האישי הכבד. השתיקה והענווה שלה הפכו לסמל לבניין שלם של אחדות, כפי שנאמר במגילת רות: "כרחל וכלאה אשר בנו שתיהן את בית ישראל".

חז"ל מספרים שבזמן חורבן בית המקדש, כאשר עם ישראל יצא לגלות, עמדו האבות לבקש רחמים, אך הקדוש ברוך הוא שמע במיוחד לתפילתה של רחל בזכות אותו ויתור

ביום י"א במרחשוון מציינים את יום פטירתה של רחל אמנו ע"ה, אחת מארבע האמהות של עם ישראל. לאורך כל הדורות היא נחשבת לסמל של ויתור, שתיקה, תפילה ודאגה לעם ישראל. התורה מספרת על רחל אמנו בחרן כרועת צאן, שם פגשה לראשונה את יעקב אבינו ליד הבאר. בבית אביה לבן, מקום של תרמית וחוסר יושר, הצליחה לשמור על דרכה ועל צדקותה. שבע השנים שבהן עבד יעקב עבורה מתוארות כזמן של ציפייה להקמת בית נאמן, כפי שנכתב: "ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אותה". בהמשך חיה שנים רבות בחרן לצד יעקב, והייתה שותפה בבניית שבטי ישראל. במשך

שלום בית

הרב ישועה עטייה - יועץ זוגי

הקשת שאחרי הסערה

כיצד משברים יכולים לחזק את הקשר ולהוביל לצמיחה משותפת?

לממדים האמיתיים. הכאב דיבר במקום השכל, והכעס הסתיר את האהבה. וזהו יסוד נפלא: בשעת מבול, לא יוצאים מהתיבה בפזיזות ומתוך לחץ. לא שוברים את התיבה - לא שוברים את הכלים: מחכים, נושמים, מדברים, מתפללים, מתייעצים. נותנים לזמן ולשיקול הדעת לתפוס את מקום הסערה.

בית חזק ויציב אינו בית שאין בו משברים. בית חזק ויציב הוא בית שהדרים בו יודעים, כי לא כל סערה היא סוף הדרך וסוף העולם. מכל סערה ניתן להתחשל ולהתחזק, להעמיק את הקשר ולהגיע לתובנות חדשות. ומי שלומד להמתין, מגלה פעמים רבות כי לאחר "המבול" מופיעה "הקשת", אות של תקווה, של ברית ושל התחלה חדשה.

מהתיבה, תמתין. תן לזמן לעשות את שלו, בבחינת "חבי כמעט רגע עד יעבור זעם". לא כל סערה מחייבת תגובה מיידית. לפעמים כל מה שנדרש הוא סבלנות, איפוק והמתנה. סערות חולפות, רגשות נרגעים, ומה שנראה היום כמשבר שאין ממנו דרך חזרה, נראה מחר אחרת לגמרי. אני פוגש זאת שוב ושוב בעבודתי. מגיעים אלי זוגות כשהם בעיצומו של "צונאמי". הם בטוחים כי הכל אבוד וכי אין להם שום ברירה וכי הפתרון היחיד הוא להיפרד. כאשר יושבים ומדברים ביישוב דעת, כאשר מקשיבים האחד לשני ומנסים להבין מה באמת קרה, לאט לאט סערת הרגשות שוככת, והתמונה מתבהרת. בני הזוג מביטים זה בזה ואומרים: באמת? בגלל כך וכך רצינו לפרק בית? חשבנו שקרה משהו הרבה יותר חמור!

נכון, הקושי נוכח, הבעיה קיימת, אך סערת הרגשות העצימה אותם הרבה מעבר

בפרשה נאמר: "וידבר ה' אל נח... צא מן התיבה..." (ח', ט"ו - ט"ז) לאחר חודשים ארוכים של שהייה בתוך התיבה, באי נוחות ובחוסר ודאות, נח רואה שמי המבול הולכים ופוחתים. לכאורה, הוא יכול למרר ולצאת, אך הוא אינו פועל מתוך לחץ ופזיזות. הוא ממתין עד שהקב"ה מצווה עליו: "צא מן התיבה".

ומכאן עולה מסר עמוק לחיים, והוא כוחם של הסבלנות וההמתנה. אנו למדים יסוד עצום, התקף בכל תחומי החיים ובפרט בזוגיות: לא מקבלים החלטות גדולות ומשמעותיות בזמן של "מבול"!

גם בחיי הנישואין יש לפעמים מצבים של "מבול" ושל "הצפה": לחצים, מתחים, כעסים, אכזבות, חוסר תקשורת ופגיעות. וכן קשיים כלכליים, בריאותיים, חינוכיים, ורוחניים. ברגעים כאלה נדמה שאין מוצא, והלב לוחש: די, מרימים ידיים. אבל דווקא אז התורה אומרת לנו: אל תמהר לצאת

לייעוץ טלפוני או הזמנת ספרים של

הרב ישועה עטייה, חייגו: 072 3911999

רוצים לקבל את העלון של תהילה לדוד ישירות אליכם?

שלחו את המילים "עלון תהילה לדוד" למייל: a.tehילהdavid@gmail.com

וקבלו את העלון

ישיחת אליכם בכל שבוע!

הצטרפו ותהנו מעלוני תהילה לדוד עם תוכן עשיר, מחזק ומרתק בכל שבוע

שומרים על ההתישבות

תהילה לדוד

בונים מקווה חדש

**ביישוב נגוהות בהר חברון
בקרבת מערת המכפלה**

**למשפחות שחיות את
ההתיישבות יום-יום**

הבנייה בעיצומה

לתרומות והשתתפות בבניית המקווה: 2016*

מלך ביופיו

זכרונות וגעגועים מאישיותו הפלאית של מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

איזה חומרים מופרשים לנו במוח שגורמים לתאווה או דיכאון כעס או עצבות נבין שאין בין זה ל'אני' האמיתי שלנו ולא כלום...

איך הייתם מרגישים אם היו גונבים מכם את תעודת הזהות שלכם ובשמכם ועל שמכם מבצעים פעולות חובקי עולם... זה בדיוק מה שעושה לנו היצר הרע, הוא נותן לנו לזהות את כל המידות כ'אני בעצמי' וכך הוא מונע ממני דרכי תגובה שהיו פשוטים בתכלית אילו רק הייתי יודע ומרגיש את האמת כמו שהיא.

חוזרים למרן. איך יכול להיות כ"כ תכונות סותרות באדם אחד, שאלנו. אגב, על כמה גדולים יש סיפורים דומים. כדוגמת הרב אויערבך שכשחזר מלווייה של אחד מקרוביו בדרגת קורבה ראשונה, כשהוא אבל ודואב, הגיע תלמיד שלא ידע מכל אשר נעשה וסיפר בהתרגשות לראש הישיבה על אשתו שילדה ממש זה עתה. והרב שמח והתרגש אתו באמת ובכנות, כאילו לא חזר עכשיו מלווייה מצערת. איך אפשרי דבר כזה?

התשובה היא: אמת. מי שמזוהה כולו עם מידותיו כמעט לא אפשרי להחליף כך בין רגע מצבים ותגובות. אבל אם אני חי במצב שאני מעל זה ושולט על זה, זה הכי בקלות שיש.

הכלל הוא: סוסיתא לא יכול בין רגע להיפך למרצדס. אבל נהג הסוסיתא יכול בהחלט לצאת מהסוסיתא ולנהוג על מרצדס... מי שניצב מעל כל התכונות ושולט עליהם יכול לשחק איתם כמי שמעביר הילוך באוטו. זה היה מרן הוא היה שליט על כל מידותיו כאשר רצון הבורא הוא הדבר היחיד שאומר לו איזו מידה להפעיל ומתי. זה מלך אמיתי. צדיקים, ליבם ברשותם... מאן מלכי? רבנן!

הנפילות. אנו נוהגים להזדהות לגמרי ובאופן מוחלט עם כל המערכת הזאת כ"אני". כל מערכת המינוח המשרתת את שפת הדיבור שלנו משדרת לגמרי ככה. אני רעב אני עייף אני צמא אני עצבני אני תאב... והאמת שכל זה הוא שקר אחד גדול. כי כל זה בא לשרת את הרצונות של הגוף ולא יותר מזה. כל זה עדיין לא ה'אני' האמיתי. כי ה'אני' האמיתי הוא זה שעומד מלמעלה ויכול ואמור לשלוט על כל המערכת הזאת. נשמע תלוש נכון? אז מה שזה נשמע כך, זה בדיוק בגלל חטא אדם הראשון. כי לפני החטא האדם היה מזוהה עם החלק הרוחני שלו, שהוא הנשמה שהיא חלק אלוהי ממעל, והגוף לא היה יותר מ'לבוש'. וזו גם הסיבה שקודם החטא לא התביישו האדם וחווה בעצם היותם עירומים. כי הם חיו בהרגשה פשוטה וברורה שהגוף עצמו הוא הלבוש ולא צריך בגד על הבגד. אגב, כך היה גם אצל הלל הזקן שכשהיה הולך לבית המרחץ היה אומר שהולך 'לעשות חסד עם הגוף'... כלומר, הגוף זה לא הוא עצמו...

אבל אחרי החטא כל זה השתנה. נהפכו היוצרות האדם נהיה מזוהה לחלוטין עם החלק הגשמי שבו. הוא בטוח שהוא זה שרוצה ובא לו ומתחשק לו וכולו כועס. הוא בטוח שהכל זה הוא בעצמו. לעומת זאת הנשמה היא נהייתה 'גוף שלישי', עד שלפעמים אנו מתחזקים כדי "לתת גם קצת מזון לנשמה". וזו הסיבה שפתאום אדם הראשון ואשתו התביישו במערוניהם. כי פתאום אין לבוש, הלבוש נהיה האדם עצמו. תפיסה זו היא הקרקע הפורייה וההכרחית לכל עבודה רוחנית שנרצה אי פעם לעבוד, אבל דבר אחד ברור ומובטח באחריות מלאה ומניסיון אישי: מי שישנן את זה, בדעת ובוודאי בדיבור, יגיע לשליטה עצמית שהוא לעולם לא דמיון על עצמו. כשנדע

השבוע ציינו בעם ישראל שלשה עשר שנים לפטירתו של אבינו רוענו מרן רבי עובדיה יוסף זצ"ל. אחת התופעות המפליאות יותר שהיו אצל מרן היא היותו 'איש האשכולות', איש שהכל בו. היה בו שילוב נדיר ביותר של מזגים ותכונות שלכאורה ממש ממש לא הולכות אחת עם השנייה. התקיפות הנחרצות מחד מול הרוך כקנה והרגישות הלא נתפסת מאידך. היכולת למסור שיעורים עמוקים ורחבים בהיקפן לפני רבנים ודיינים ויושבי על מדין, מול היכולת למסור שיעורים לפשוטי עם הנהנים מיגיע כפיהם ולרתק אותם בעזרת המחשבות מוסרים ומעשיות ועוד כהנה רבות.

כדי להבין איך יכולים להיות כ"כ הרבה דברים סותרים לכאורה באדם אחד, נצטרך לחזור אחורה לפרשה הקודמת העוסקת בחטא אדם הראשון. כמעט כל הספרים שמדברים על המצב של אחרי החטא, כותבים שמשהו שם השתנה במפת הכוחות בין האדם לבין היצר הרע. אחד הדברים שמבואר בספרים הוא, שאחר החטא נהיה מצב של 'אור וחושך משמשים בעירובי'א', הרע והטוב נתערבו להן יחדיו, והיצר נכנס לתוך האדם בעצמו. ננסה להסביר את זה בקצרה.

האדם כידוע מורכב משני חלקים - גוף ונשמה. כשהוא עצמו עומד בתווך ואמור להיות זה שיחליט מי ישלול על מי ומי ינווט את מי. חלק גדול ומרכזי מאד בנפילות או אי הנפילות שלנו הוא שאלה של זהות, ונסביר. כשאני עומד מול המראה ומסתכל על עצמי, ברור לי ש"אני" זה לא הידיים לא הרגלים לא הפנים ולא האף. אלא אני זה מי שבתוך כל זה וכל השאר אינו אלא בגד ולבוש, זה פשוט. אבל... בכל מה שקשור לחלק של התכונות והמידות שלנו, שם בעיקר

תורמים ונופשים

נופש זוגי חינוך עם תפארת ארז

אתם תורמים מכספי מעשרות עבור בניית מקוואות

290 ₪ למשך 18 חודשים

ומקבלים נופש זוגי במתנה! (שישי-שבת)

נופש מאורגן עם תכנית מלאה, רבנים ופייטנים מהשורה הראשונה.

התקשרו עכשיו: 072-3911999

הסוד לצמיחה אישית הנתינה כגשר להצלחה

קבצן שהסתובב בתחנת הרכבת ראה איש עסקים מכובד, ניגש אליו וביקש ממנו צדקה. אמר לו איש העסקים: "אין עלי מזומן, אבל אני אתן לך משהו אחר, וזו עצה. אתה מבקש מאנשים כל הזמן, האם אתה גם נותן משהו בתמורה?"

אמר לו הקבצן: "אני קבצן, מה אני כבר יכול לתת?"
"תראה, אני איש עסקים, ובעסקים יודעים שאם אתה רוצה לקבל - אתה צריך לתת. תחשוב על משהו שאתה יכול לתת, ואחר כך תקבל".

חשב הקבצן, מה אני כבר יכול לתת? למחרת בדרך לתחנת הרכבת הבחין בשדה מלא בפרחים. חשב לעצמו, אני אתן לאנשים פרחים, בתמורה לצדקה. וכך אכן היה. אנשים התלהבו

מאד לקבל פרחים, וכמות הצדקה הלכה וגדלה.

יום אחד הוא פגש שוב את אותו איש עסקים. הקבצן ניגש ונתן לו פרח. איש העסקים חייך בהתפעלות, ואמר: "אתה כבר לא קבצן, אתה ממש איש עסקים, נותן ומקבל. כל הכבוד". בפעם הראשונה בחייו,

הרגיש הקבצן שמישהו התייחס אליו בכבוד. "אתה איש עסקים", חשב לעצמו.

למחרת כבר הגיע עם רעיון חדש - סנדוויצ'ים. אשתו והוא הכינו אותם מוקדם בבוקר, והוא היה מוכר אותם בתחנה. לאט-לאט הוא גדל, התפתח ופתח סניפים בתחנות נוספות, עד שכעבור שלוש שנים השניים שוב נפגשו, אך הפעם כשני אנשי עסקים.

מובא במדרש ששאל אברהם אבינו את שם, הבן של נח: "כי צד יצאת מן התיבה? אמר לו, בזכות הצדקה שהיינו עושים שם. אמר לו, איזו צדקה הייתה בתיבה - וכי עניינים היו שם? אמר לו, עשינו צדקה עם החיות, ולא היינו ישנים, אלא מאכילים אותם יומם ולילה. באותה שעה אמר אברהם, ומה אלו שעשו צדקה עם בעלי חיים ניצלו, אני אעשה עם בני אדם על אחת כמה וכמה". יש אומרים שההבדל בין הכינרת לבין ים המלח הינו - ששניהם אומנם מקבלים מים מן הירדן, אך הכינרת ממשיכה להעניק מהמים הלאה, ולכן היא מלאה חיים, לעומת ים המלח שמשאיר הכול אצלו, ונקרא "ים המוות". מכוח הנתינה אפשר לא רק להינצל ממוות, אלא גם לבנות חיים. תחשבו מה אתם יכולים לתת הלאה...

משמעות האותיות בשם מרדכי כוח רצון, חשיבה מעשית ותחושת שליחות

השם מרדכי נושא עמו עוצמה מיוחדת של אמונה, מנהיגות ויכולת לעמוד איתן מול ניסיונות החיים. הדמות המזוהה ביותר עם השם היא כמוהן מרדכי היהודי ממגילת אסתר, שעליו נאמר: "איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי".

מרדכי

מרדכי מסמל אדם שאינו מוותר על זהותו ועל ערכיו גם כאשר המציאות סביבו מורכבת. הוא פועל מתוך אמונה, אחריות וראייה רחבה, ומצליח להפוך מצב של הסתרה וסכנה לישועה גדולה.

בחכמת הקבלה, לאותיות השם משמעות סמלית עמוקה. האות מ' מתקשרת למים, לשפע ולחכמה פנימית. האות ר' מבטאת תנועה, התחדשות ויכולת לצאת ממצבים של חוסר אל מרחב חדש. האות ד', המזוהה עם "דל", מרמזת על ענווה ועל היכולת להכיר בכך שהאדם הוא כלי לקבלת השפע. האות כ' מסמלת כוח וכף יד - היכולת לקבל, להחזיק וגם להעניק. האות ל', הקטנה שבאותיות, מתקשרת לנקודת החכמה ולניצוץ הרוחני שממנו יכולה לצמוח מציאות שלמה.

ערכו של השם מרדכי בגימטריה הוא 274, ובגימטריה מצומצמת מתקבל המספר 4. במסורת הנומרוולוגית, המספר ארבע מתקשר ליציבות, מסגרת, אחריות ובניית יסודות. כשם שלשולחן ארבע רגליים ולארבע רוחות השמים יש תפקיד ביצירת מרחב שלם, כך מרדכי מבקש לבנות מציאות יציבה ולשמש משענת לאחרים.

בעל השם מרדכי עשוי להתאפיין בנאמנות, כוח רצון, חשיבה מעשית ותחושת שליחות. יש בו שילוב מעניין בין עמידה על עקרונות לבין דאגה עמוקה לזולת. פעמים רבות כוחו הגדול מתגלה דווקא ביכולת לפעול בשקט, לזהות את הרגע הנכון ולכוון אחרים בתבונה.

האתגר של מרדכי הוא להיזהר מעקשנות ומנוקשות יתר, ולאפשר לעצמו גמישות, הקשבה ופתיחות לשינויים. כאשר הוא מחבר את כוח העמידה שלו לענווה ולרגישות, הוא מסוגל להפוך למנהיג טבעי - אדם שמעניק לסביבתו ביטחון, אמונה וכיוון, ומזכיר שגם בתוך תקופות של הסתר פנים ניתן לגלות אור גדול.

תהילה לדוד מזמינה אתכם ל-5 ימים קסומים בצפון איטליה, עם נופים עוצרי נשימה, אגמים מרהיבים, עיירות ציוריות, אטרקציות, שופינג ואוכל כשר - והכול באווירה יהודית מוקפדת.

תנציה | מילאנו | אגם קומו | אגם בארדה | ליצנה סול בארדה | הרי הדולומיטים

מחיר מיוחד:
בהרשמה מוקדמת

המחיר כולל: טיסות - מלון
חצי פנסיון כשר - אטרקציות
דאגנו לכל הארטיים הקטנים כדי
שאתן תוכלו פשוט להגיע
וליהנות מרחיבה ומשלמת

לפרטים: 072-3912999

כשרות מהודרות
צפון איטליה
אנשים ונצרות

25-29.10 | ראשון - חמישי

מפיצרות ועד מאפיות האם אתם בטוחים מה אתם אוכלים?

חברת תנובה, גד, פתחו סידרת גבינות בקו יצור חדש שמיוצר בחו"ל במחיר מוזל ומייבאים לארץ גבינות אלו וגם גבינות שאין עליהם כשרות. צריך שימת לב למקפידים בכשרות, לקנות מוצר לא לפי המותג אלו אנחנו רגילים אלא לפי הכשרות המופיעה עליו, בעיות הכשרות בייבוא הגבינות הם רבות ולא מסתכם באם נחלב בשבת או לא. גבינות מיובאות בכשרות רגילה, ולפעמים כולל חלב נוכרי, מגיעים לפיצריות, למאפים במאפיות וקונדיטוריות, ולמסעדות חלביות. במקומות שאינם בכשרות הבד"צ אפילו יש כשרות "מהדרין", יש לבדוק את כשרות הגבינה. גבינות מיבוא חו"ל צריכים כשרות טובה ואפילו טובה מאוד.

נמוך וכך מתאפשר לייבא מחו"ל גבינות במחיר טוב ושווה לכל כיס. במוצרי חלב אנחנו רגילים לחשוב שהבעיה זה חליבת שבת, אבל לא, זה סעיף קטן וישנם בעיות מורכבות, חליבת גוי במשקים קטנים ופרטיים, כיון שגידול הפרות לחלב מצוי לרוב בכמויות קטנות, בכפרים כמעט כל אחד מגדל כמה פרות לחליבה; ההקפדה על נוכחות יהודי בשעת החליבה שיהיה דין של חליבת ישראל זה דבר שקשה מאוד לשלוט עליו, חלב (שלא נחלב בשבת), הפקת שומנים באחוז גבוה לייצור גבינות, אנזימים לייצור מחמצת חלב ויוגורט, דורשים נוכחות מלאה והקפדה על כל כללי הכשרות, והכשרה במפעל שמייצר את מוצריו ללא כשרות כלל.

תעשיית הגבינות מתפתחת בארץ ובחו"ל, גבינות משובחות נעשות במפעלים בחו"ל ונשלחים לארץ תחת המותג של חברות גדולות בארץ כמו תנובה, גד, שטראוס. מההרגל למותגים אלו שיש להם גם כשרות מהודרת על חלק גדול מהמוצרים, אבל על חלק גדול ולא על הכל, אנחנו מוצאים את עצמנו בבית או בשעת הארוחה עם מוצר ממותג שרגילים אליו אך הוא לא בכשרות המתאימה לנו. תעשיית הגבינות באירופה חובקת עולם, מזון משובח טרי וירוק ניתן לפרות המייצרות כמויות גדולות של חלב משובח באחוז שומן גבוה, מה שמאפשר לייצר גבינות משובחות בגלל אחוז שומן גבוה. עלות הייצור יחסית לתוצרת ולעבודה הוא

פינת הבריאות

הרב ד"ר אור בן עוזיאל
מומחה ברפואה טבעית

העור כראי הפנימי

הגישה הטבעית לאיזון וטיפול באקנה

מוגזמת וייבוש אגרסיבי באלכוהול פוגעים בשכבת ההגנה של העור ומובילים לייצור שומן מוגבר כפיצוי. עדיף להשתמש בסבונים עדינים על בסיס שמנים צמחיים, במסכות חימר ירוק לספיחת רעלים, ובשמנים אתריים טהורים כמו עץ התה ולבנדר לחיטוי נקודתי. אי אפשר להפריד בין עור הפנים לנפש: סטרס ממושך מציף את הגוף בקורטיזול, מחליש את מערכת החיסון ומעורר התפרצויות אקנה חריפות. שינה מספקת, תרגילי נשימה, רוגע פנימי וסבלנות הם רכיבים מרכזיים בתהליך. כאשר מנקים את הגוף מבפנים ומזינים אותו במרכיבים טהורים, העור משקף זאת בהתבהרות, בריפוי עמוק ובזוהר טבעי.

במזונות עשירים בסיבים תזונתיים, ירקות ירוקים ושומנים בריאים (כגון אבוקדו ואומגה 3), המרגיעים את הדלקת מן השורש.

תמיכה בכבד ובמערכת הסינון: הכבד אחראי על פירוק רעלים ועודפי הורמונים. כאשר הוא עמוס, העור נאלץ לתפקד כ"כבד משני" ולפנות את הפסולת דרך הנקבוביות. שתיית מים מרובה, פתיחת הבוקר בכוס מים פושרים עם מעט לימון, ושילוב צמחים מרירים כגון שן ארי, גדילן מצוי וארטישוק, מסייעים לטיהור הדם ולייעול חילוף החומרים.

מינרלים חיוניים לשיקום הרקמה: האבץ הוא מינרל מפתח לבריאות העור - הוא מווסת את פעילות בלוטות החלב, מחטא ופועל כנוגד חמצון המזרז החלמת פצעים ללא צלקות. מומלץ לצרוך זרעי דלעת, קטניות, אגוזים וזרעים טבעיים. טיפול חיצוני עדין ומדויק: שטיפה

העור הוא האיבר הגדול ביותר בגופנו ומשמש כאחד מערוצי ההפרשה והניקוז המרכזיים של חומרי פסולת. כאשר מופיעים פצעי אקנה, הרפואה הטבעית אינה רואה בהם רק בעיה אסתטית חיצונית או זיהום מקומי גרידא, אלא איתות מובהק לחוסר איזון פנימי עמוק. תזונה לקויה, עומס על מערכת העיכול והכבד, תנודות הורמונליות ומתח נפשי מתמשך - כולם מבקשים לפרוץ החוצה ומוצאים את ביטויים על פני השטח.

ריפוי אמיתי ומתמשך מתחיל מבפנים, דרך השבת האיזון למערכות הגוף: איזון תזונתי ורמות סוכר: מזונות בעלי אינדקס גליקמי גבוה - סוכר מעובד, קמחים לבנים וממתקים - מקפיצים את רמות האינסולין בדם וממריצים ייצור יתר של שומן עורי (סבום). בנוסף, מוצרי חלב פרה מעודדים תהליכים דלקתיים ורגישות עורית אצל רבים. מומלץ להחליפם

לייעוץ טלפוני עם הד"ר
חייגו: 072-3911999

העלון מוקדש:

לעילוי נשמת

רבקה בת מנצור וסלימאן בן מנצור וכל משפחתם | חיים בן מעודה וסלמה רם | יואב בן סליחה | ליאור בן ויולט | אשרת בת ביבינאן | שי שבתאי בן אחובה | נעמה בת אחובה | פרידה בת אשרת | שמעון בן סינור אשרת בת סנאי | דוד חי בן איטו | מוֹל בת איטו | גרציה חיה בת אסתר | מרים בת אסתר | ינאל בן זולה ור עטיה | משה בן סאלם והלל

לפרי בטן - זרע בר קיימא
תהילה ליאת בת אורית | דוד בן אילנה

לצאת מן התיבה

מהישרדות לצמיחה: הדרך מאזור הנוחות לבניית מציאות חדשה

הרגל שכבר מזמן רצינו לשנות, מחשבה שמקטינה אותנו או החלטה שאנחנו דוחים שוב ושוב. לא תמיד אנחנו נשארים שם מפני שטוב לנו. לפעמים אנחנו נשארים פשוט מפני שאנחנו יודעים מה יש בפנים, ואיננו יודעים מה מחכה לנו בחוץ.

וכאן נשמעת הקריאה: "צא מן התיבה".

יש זמן לשמור ויש זמן לבנות

יש תקופות בחיים שבהן כל מה שנדרש מאיתנו הוא להחזיק מעמד. לשמור על הקיים, לעבור את הסערה ולא לאבד את עצמנו בדרך. אבל הישרדות אינה יכולה להיות דרך חיים קבועה.

מגיע שלב שבו צריך לפתוח את הדלת. לצאת מן התיבה פירושו להסכים לפגוש שוב את החיים גם בלי לדעת מראש כיצד הכול יסתדר. להתחיל משהו שדחינו, ליזום שיחה שנמנענו ממנה, לשנות הרגל, ללמוד דבר חדש או לקבל החלטה שכבר זמן רב מחכה לנו.

לא צריך לבנות עולם שלם ביום אחד. נח יצא מן התיבה אל אדמה ריקה, וגם הוא התחיל בצעד אחד.

אולי זו השאלה שכדאי לקחת איתנו מפרשת נח: מהי התיבה שלי?

איזה דבר שמר עליי בתקופה מסוימת, אבל היום כבר מגביל אותי? היכן אני נשאר רק מפני שהמוכר מרגיש בטוח יותר מן החדש? ומהו הצעד הקטן שאני יכול לעשות כדי לפתוח את הדלת?

התיבה הצילה את נח בזמן המבול, אבל היא לא הייתה היעד שלו. החיים האמיתיים חיכו לו בחוץ.

ולפעמים גם בחיים שלנו, אחרי שהסערה חולפת, האתגר הגדול כבר אינו להחזיק מעמד. האתגר הוא לזהות שהגיע הזמן לצאת, להעז להתחיל מחדש ולבנות עולם טוב יותר.

גם לצוהר. לנקודת אור שדרכה הוא יכול להביט למעלה ולזכור שיש עולם מעבר לקירות המקיפים אותו. הצוהר שלנו יכול להיות לימוד תורה, תפילה, שיחה טובה, אדם שמאיר את דרכנו או אפילו כמה דקות של שקט שבהן אנחנו נזכרים מה באמת חשוב לנו.

כשהתיבה הופכת למקום נוח מדי

אלא שכאן מגיע החלק המפתיע בסיפור.

המבול

הסתיים.

המים ירדו

והאדמה

החלה

להתייבש.

לכאורה,

נח היה

אמור

לפתוח

את

הדלת ולצאת. אבל הוא אינו עושה זאת.

הוא שולח את העורב, אחר כך את היונה,

ממתין שבעה ימים ושולח אותה שוב. רק

לאחר שהקב"ה אומר לו במפורש: "צא מן

התִּבָּה", נח יוצא.

מדוע היה צורך בציווי?

אולי מפני שלפעמים קשה יותר לצאת

מן התיבה מאשר להיכנס אליה.

בתוך התיבה הכול כבר מוכר. יש

סדר יום, יש מסגרת ויש גבולות. בחוץ

מחכה לנח עולם אחר לגמרי. אין בתים,

אין שדות ואין חברה אנושית. העולם

שאותו הכיר נעלם, ועכשיו מוטלת עליו

המשימה להתחיל מחדש.

זהו רגע שמוכר גם לנו. פעמים רבות

אנחנו נאחזים במציאות שכבר אינה

טובה עבורנו רק משום שהיא מוכרת.

עבודה שאינה מאפשרת לנו להתפתח,

כולנו מכירים תקופות שבהן נדמה שהחיים עצמם הופכים למבול. לא מבול של מים, אלא של דאגות, משימות, חדשות, טרדות פרנסה, עומס משפחתי ורעש בלתי פוסק שמגיע מכל עבר. ברגעים כאלה התגובה הטבעית היא לחפש תיבה. מקום מוגן שאפשר להיכנס אליו, לסגור מעט את הדלת בפני העולם שבחוץ, לשמור על הבית, על המשפחה ובעיקר על הנפש.

וזה בדיוק מה שנח נדרש לעשות. כאשר העולם כולו סער סביבו, הוא לא נצטווה להילחם במבול, אלא להיכנס לתיבה.

יש זמנים שבהם ההתכנסות הזאת היא הדבר הנכון. האדם אינו חייב להתמודד

בכל רגע עם כל מה שמתרחש סביבו.

לפעמים דווקא היכולת להציב גבול,

להתרחק מן הרעש ולהתמקד במה

שבאמת חשוב, היא שמאפשרת לו

לשמור על עצמו.

אבל בתוך הציווי על בניית התיבה

מופיעה הוראה מעניינת: "צִהֵר תַּעֲשֶׂה

לְתִבָּה". חז"ל נחלקו מה היה אותו צוהר.

יש שפירשו שהיה זה חלון, ויש שאמרו

שהייתה זו אבן טובה שהאירה את התיבה.

כך או כך, המסר נפלא: גם כשנכנסים

לתיבה, אסור להישאר בחושך.

האדם זקוק לגבולות, אבל הוא זקוק

יש כתובת לכל שאלה

המומחים של "תהילה לדוד" מזמינים אתכם לשיחת ייעוץ והכוונה אישית

התקשרו עכשיו: 072-3911999

התיבה שבתוך הבית הסוד המשפחתי של נח

בפרשה נאמר: "ויבוא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התיבה..." (ז', 1) לכאורה, זהו פרט טכני בלבד מתוך סיפור ההצלה הגדול ממי המבול. אולם דרכה של תורה שאין בה מילה מיותרת, וכאן היא מדגישה שנה לא נכנס לבדו אל התיבה, אלא דאג שכל בני ביתו ייכנסו עמו. בכך מלמדת אותנו התורה יסוד עצום בבניין המשפחה ובחינוך הילדים.

חינוך אמיתי מתחיל בבית! חינוך אמיתי מתחיל ביצירת משפחה מאוחדת, שבה הילדים לומדים לחיות ביחד, לאהוב, להתחשב, לפרגן, לשמוח בהצלחתו של השני, להרגיש אותו, להשתתף בכאב שלו, ולחיות מתוך תחושת שייכות ואחריות הדדית. וכמו שאומר לנו דוד המלך בתהילים: "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד."

כאשר המשפחה מאוחדת, כל אחד מבני הבית תורם את חלקו למען הכלל, מתוך שמחה, אכפתיות, אחריות ורצון להיטיב. הילדים גדלים בבית שבו עוזרים זה לזה, מוותרים זה לזה, מעודדים ומחזקים זה את זה. זהו החינוך העמוק ביותר לאהבת ישראל, לכבוד, לנתינה ולהתחשבות בזולת!

תפקידנו כהורים הוא להוביל קו משפחתי חם, קרוב ומאוחד, ליצור אווירה שבה כל ילד מרגיש רצוי, אהוב, יקר ומשמעותי. כך הילדים מקבלים חוסן נפשי אדיר! גם כאשר בחוץ משתולל "מבול" - קשיים, לחצים, מתחים ואתגרים, הם יודעים שיש להם "תיבה", מקום בטוח ויציב לחזור אליו תמיד. בית מלא אהבה וחום, הכלה וקבלה.

נח מלמד אותנו, כי עיקר ההצלה אינו רק בבניית התיבה. אפשר להשקיע בפרנסה, בעבודה, בכסף וברכוש, אך אם לא נשקיע בבניית המשפחה - חסר העיקר. "התיבה" האמיתית שמצילה את הדורות היא הבית היהודי, הבנוי על אהבה, אחדות וערכות הדדיות.

כמה מרגש לראות משפחה שבה כולם נרתמים ביחד: האחד עוזר, השני מעודד, השלישי מוותר, ואילו הרביעי שם לב ומבחין בצורכי האחר עוד בטרם התבקש. זהו המסר העמוק והחזק ביותר שהילדים סופגים! לא רק ממה שאומרים להם, אלא גם ובעיקר ממה שהם רואים וחווים בבית מדי יום. כך מחנכים דור של אהבה, נתינה, אחריות ומשפחתיות.

דווקא בתקופה שבה, למרבה הצער, אנו פוגשים מחלוקת, פילוג ופירוד בעולם הסובב אותנו, מוטלת עלינו האחריות לשמר את הבית, לטפחו ולהביאו למקום של אחדות. ילדים שחיים וגדלים באווירה של אהבה, כבוד, עזרה הדדית וראיית הטוב שבזולת, זוכים שערכים נעלים אלו נטבעים בנפשם. הם יישאו אותם עמם לכל אורך חייהם, יקימו בעזרתם בתים נאמנים בישראל, ויסיפו עוד אהבה, שלום ואחדות בעם ישראל.

אור בחשכת החורף מעלות חודש חשוון וברכתו

החודשים של ימות החורף מאירים יותר בצירופם בשמי מעלה, והוא על ידי שבלילות הארוכים שבהם ישראל עובדים בתורה בלילה ובאשמורת הבוקר. (ילקוט מנחם מרימנוב ערך חורף). 'חודש חשוון' ואיר נתכשרו להיות דעת תורה בהם מבשר חודשים. (אוצר הסגולות והכוונות עמ' י"ד בשם ה'מאור ושמשי').

יזהר בחודש זה ביותר בלימוד תורה ועשיית חסד וזיכוי הרבים, בפרט שעתה צריך להראות שתשובתו ביוה"כ לא היה כלפי חוץ. (אוצר הסגולות והכוונות עמ' ט"ז בשם החיד"א והבני יששכר וכה"ח).

חודש זה מסוגל לתיקון הברית ע"י עסק התורה ביראת שמים גדולה, וכל העושה כן תהא לו סייעתא דשמיא להנצל מעבירות.

(אוצר הסגולות והכוונות שם בשם הפרי צדיק).
ב'חודש חשוון' שהוא תיכף אחר 'חודש תשרי' - מזלם של ישראל חזק שבכוחם של ישראל לפעול ישועות לכל ישראל. (אוצר הסגולות והכוונות עמ' י"ז בשם המצמיח ישועות).
רוב גדולי תורה וחסידות הכריעו שחודש זה מסוגל וראוי לנישואין, ויש שכתבו שהנישואין בו מצליח. (אוצר הסגולות והכוונות שם ע"ש).
צדיקים אמרו שנקרא מרחשוון על שם שעדיין מרחשות השפתיים מתפילות 'ירחאיתנים' [ר"ל תשרי].

חוויה בלתי נשכחת ברמה גבוהה ובכשרות מהודרת

29.11-3.12 5 ימים של ארוח במלון 4 כוכבים ★★★★★

ביקור בציון רבי מנחם מנדל מרמנוב זצ"ל
רבי אלימלך מלז'ענסק
החווה מלובלין
סיור ברובע העתיק
שופינג בפריימריק ואטרקציות בזקפונה

מחיר מיוחד למהירי החלטה

לפרטים: 072-3912999

ליז'ענסק
וזקופנה
לנשים ונערות במסע לנשמה

שיבטך ומשענתך המה ינחמוני הדרכים בהן הקשיים שומרים עלינו

דוד המלך ע"ה אומר בתהלים (כג, ד): "שבטך ומשענתך המה ינחמוני". "שבטך" הוא אותו שבט המדובר בפסוק (שמות כא, כ): "וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט". והדבר טעון ביאור, איך יתכן שהמכות והייסורים שה' מביא על האדם גורמים לו להרגשה טובה של נחמה?

הדבר מתבאר במשל: בנו של סוחר פנה לאביו וביקש ממנו להתלוות אליו לאחד ממסעותיו. לשם ענייני המסחר היה הסוחר צריך לעבור מעיר אחת לשניה דרך יער גדול ועבות, שמי שלא היה בקי בשביליו עלול היה להאבד בקלות. הסוחר - שהכיר את בנו השובב - התנה את הסכמתו להצטרפותו אליו, בתואי כפול ומכופל שבמשך כל ההליכה ביער לא יזוז ממנו אלא יישאר צמוד אליו. הבן הסכים וקיבל את התנאי.

במהלך הליכתם ביער, הבחין הבן באבן יפה שעליה חילון גדול. הוא נמשך אליה וכשהתקרב הבחין שיש שם מספר גדול של חלזונות בשלל צבעים, והחל לאסוף אותם. אביו לא שם לב שבנו התעכב והמשיך בדרכו.

כעבור כמה דקות, כשהבן החליט לסיים את איסוף החלזונות, הבחין שאביו אינו עומד לידו. הוא החל לקרוא בקולי קולות "אבא! אבא!" - אך אין קול ואין עונה. ניסה לפלס דרך בין העצים, תוך שהוא ממשיך לקרוא לאביו - ואין תגובה. השעות חלפו, והשמש החלה לשקוע. צמרמורת עברה בכל גופו של הילד. ליבו הלם בעוצמה. הוא ידע היטב שבבילי יוצאות החיות הטורפות ממקום מחבואן ומשחרות לטרף ...

לפתע הרגיש סטירה עזה נוחתת על פניו. הוא קפץ "מי נתן לי את הסטירה הזאת?!" אך משראה שהיה זה אביו - החל לקפוץ משמחה, והשניים נפלו האחד על צוארי השני בשמחה. נשאלת השאלה: הבן חוטף סטירה מצלצלת - והוא צוחק? התשובה: כן, זוהי סטירה משמחת, סטירה שהשיבה את הבן לחיק אביו והצילה את חייו ממלכתעות החיות הטורפות.

זהו שאמר דוד המלך: גם כשאני סופג סטירה כואבת, אני מתבונן מי נתן לי אותה, ורואה שהיא הגיעה מידו של אבינו אב הרחמן, אשר הוא אבינו הוא מלכנו הוא מושיענו - ושוב אינני דואג! אדרבה, אני שמח, כי יודע אני שהוא עושה הכל לטובתי. אדם עובר תקופות קשות בהן "ייסור יי-ה", אך גם בהן הוא מודה לה' על כך ש"למות לא נתנני".

הודיה: המפתח לחיבור מתמיד כיצד ברכות יומיומיות הופכות שגרה לנס?

אדם נתקף בכאבי מעיים נוראים, אינו יודע את נפשו מרב צער וכאב, ולאחר התפתלות של יסורים יוצא הוא לנקביו ובין רגע נעלמו לו כל כאביו ומחושיו, בודאי שמיד לאחר מכן יברך אשר יצר בכוונה עצומה "נקבים נקבים חלולים חלולים שאם יסתם אחד מהם אי וי ... או אם יפתח אחד מהם אי נורא ואים ... ברוך רופא כל בשר ומפליא לעשות. ואילו בימים הבאים כשפעלת מעים תקינה ברכת אשר יצר אצלו כבר לא בהתרגשות ובהתפעלות, וחושב הוא שכך הנכון, שלשום נעשה לי נס והיום לאו. אולם הנס המפרסם מטרתו לנסהנסתר.

הקב"ה הולך אותנו במדבר ארבעים שנה, תקופה ארכה שהשתתפו בה מיליוני בני אדם וחזו בו עיניהם הופעות גלויות הודו והדרו של מלך מלכי המלכים הקב"ה עליהם ללא שום קמוף בנסים, החל מעשר מכות, קריעת ים סוף, רכוש גדול ועצום היה נחלת כל אחד ואחד, קבלת התורה, הליכה במדבר נורא ארץ נחש שרף ועקרב תחת ענני כבוד, מן ובאר מים חיים. מהי מטרתו יתברך בכל נסיו אלה? אסון אם נחשב שזה היה לצורך דור המדבר בלבד, ועליהם היה נטל להודות ולברך לשמו, ואנו מה לנו ולנסים אלה?!

הקב"ה פרנסנו ארבעים שנה במדבר בדרך נס, מן ירד לכל ישראל לפי הטף, ללמדנו שכל פרנסתנו היא מידו הרחבה והפרטית ואף שמגיעה היא אצלנו דרך סבות וסבות לסבות, אולם סבת כל הסבות ועלת כל העלות הוא ורק הוא המגלגל לכל הסבות, ואותה יד שנתנה מן לישראל במדבר היא שנותנת לך את פרנסתך היום בדרך מקרה. אדם דר בבית מרוח וכל יום נכנס הוא לביתו, וכי מודה ומשבח הוא לבוראו בכל פעם על שיש לו קורת גג לחסות בה מפני השרב והגשם?!

מאה הזדמנויות ביום נתנו לנו חכמינו להזכר בנסיו ונפלאותיו יתברך עמנו, בריאות גופנו, תפקוד אברינו, הכנת כל צרכינו, ובברכות אלו אנו מביאים את תכלית הנסים המפרסמים על תכליתם בכך שאנו מודים יום יום, רגע רגע, על הנסים הנסתרים שמתבטאים בברכותינו על כל פרי ופרי, על כל הנאה והנאה, תפקידנו לרגש את עצמנו ולהתפעל כל פעם מחדש על נסיו ונפלאותיו עמנו ובזה אנו מתקשרים עמו יתברך בעבודתו אהבה ויראה בזכרנו עד כמה נצרכים אנו להיות תלויים בו ואי אפשר לנו מבלעדיו כלל.

דרוש תרומות
לקניית תפילין חדשות לחיילים

072-3911999

מתקשרים
וחורמים עכשיו

**תנו להם
כוח
לנצח!**

בין הטיפות למצוא את הקב"ה בכל יום

פרשת נח מזכירה לנו שלפעמים החיים מרגישים כמו מבול. משימות שלא נגמרות, בית, ילדים, עבודה, דאגות, רגשות, חדשות מבחוץ – וכל אחת מאיתנו מנסה איכשהו להישאר מעל המים.

ונח? הוא לא קיבל עולם מושלם. להפך. הוא קיבל הוראה לבנות תיבה בזמן שאנשים סביבו לא בהכרח הבינו, האמינו או פרגנו. ובכל זאת, יום אחרי יום, הוא המשיך לבנות עוד קרש ועוד קומה. בשקט. בעקביות. באמונה.

יש בזה מסר כל כך גדול עבורנו כנשים. לא תמיד אנחנו יכולות לעצור את הגשם. לא תמיד אפשר לפתור הכול ביום אחד. אבל אנחנו כן יכולות לבנות תיבה: מקום קטן של אמונה בתוך הלב, מילה טובה בבית, תפילה

קצרה בין משימה למשימה, חיבוק לילד, חיוך לבעל, רגע של נשימה והודיה לבורא עולם.

לפעמים התיבה שלנו היא פשוט לא לוותר על עצמנו גם ביום עמוס.

לפעמים היא לבחור לדבר ברכות במקום להגיב מתוך עייפות.

לפעמים היא להאמין שגם אם עכשיו הכול נראה מבולבל – הקב"ה מוביל אותנו אל יבשה חדשה.

וכשהמבול נגמר, נח שולח יונה. היונה חוזרת עם עלה זית בפיה – סימן קטן, עדין, שהעולם מתחיל מחדש.

גם לנו יש לפעמים "עלה זית" קטן: הודעה משמחת, ילד שמחייך, תפילה שנענית, שיחה שמרפאה, כוח שקיבלנו בדיוק כשחשבנו שאין לנו יותר.

אל תזלזלי בסימנים הקטנים האלה. הם מזכירים לנו שהאור בדרך.

השבוע הזה, תני לעצמך רשות לבנות את התיבה שלך. לא מושלמת, לא גדולה, רק יציבה ואמיתית. תיכנסי אליה עם האמונה שלך, עם האנשים שאת אוהבת, ועם הידיעה שגם בתוך הסערה – בורא עולם שומר עליך.

שנזכה כולנו לראות קשת של תקווה אחרי כל גשם, ולהתחיל מחדש עם לב מלא אמונה, שלום וברכה.

כשייאוש פוגש חמלה שיעור של אהבה ואמון

סיפור מיוחד מסופר על האדמו"ר מבאבוב, רבי שלמה הלברשטאם ז"ע:

לאחר השואה הקים האדמו"ר בית כנסת ופתח מוסדות חינוך, וכך התחיל לשקם את החסידות ולבנות אותה מחדש.

בליל שבת אחד הלך האדמו"ר ברחוב, בדרכו מבית הכנסת, ופתאום ראה מולו את החסיד שהיה משמש כבעל תפילה בבאבוב שלפני השואה. החסיד – ואולי נכון יותר לומר החסיד-לשעבר – החוויר, כי בידו היתה סיגריה. ה' ישמור. להפתעתו של החסיד, פנה אליו האדמו"ר במאור פנים ואמר לו, "שבת שלום. מה שלומכם, ומה שלום בני המשפחה?" החסיד הסתיר את הסיגריה, וגמגם איזו תשובה.

ואז אמר לו האדמו"ר, "הרי אתה בעל התפילה הוותיק שלנו עוד מבית הכנסת בבאבוב. בוא אלינו בשבת, אנחנו מצפים לשימוע אותך שוב עובר לפני התיבה. הניגונים שלך חסרים לנו".

האיש היה המום, "באמת? אני חסר לרבי?" "כן, כן", אמר האדמו"ר. "אנא, בוא מחר לבית הכנסת שלנו לעבור לפני התיבה".

ואכן, בשבת בבוקר הגיע אותו אדם לבית הכנסת, והתפלל לפני התיבה, והאדמו"ר הודה לו בלבביות רבה. שבוע לאחר מכן, בליל שבת, שוב פגש האדמו"ר את האיש, ושוב היתה סיגריה אחוזה בין אצבעותיו. פנה אליו האדמו"ר ואמר, "מאד נהנינו מהתפילות שלך בשבת שעברה. אני מבקש שתעבור לפני התיבה גם השבת".

אותו אדם היה המום. "רבי, באמת? למרות שאני..."

"כולנו מצפים לראות ולשימוע אותך מחר", חזר האדמו"ר ואמר.

"אבא, הוא מחלל שבת", הזדעק בנו של האדמו"ר. "האם אדם

שמחלל שבת בפרהסיא יהיה שליח הציבור שלנו?"

"לא הוא מחלל שבת", ענה לו האדמו"ר, "רק ההיטלר שבתוכו

הוא שגורם לו לחלל את השבת". בשבת בבוקר הגיע האיש לבית

הכנסת, ולאחר התפילה ביקשו ממנו להישאר לקידוש. מאז אותו

יום הוא התחזק וחזר לדרך הישרה. שנים חלפו, ויום אחד הוזמן

האדמו"ר לסעודת מצווה של "שבע ברכות". בעת שהגיע, קיבל אותו

סבא של החתן בהתרגשות גדולה, ואמר לו, "רבי, האם אתה יודע מי

אני?" אמר לו הרבי, "לא". סיפר לו הסבא, שהוא אותו חסיד שפגש

בליל שבת, שנים ארוכות לפני כן. והוסיף ואמר לו הסבא, "העובדה

שחזרתי בתשובה שלמה, ושכל בני ומאה הנכדים שלי כולם שומרי

תורה ומצוות – נזקפת לזכותך. אתה השכלת לראות את הטוב שבלבי.

אתה הבנת, שבאמת לא אני מחלל שבת, אלא הייאוש וחוסר התקווה

שנגרמו לי מחמת הנאצים ימ"ש, הם שגרמו לכך. כאשר ראית את

הטוב שבי, חיזקת את הנשמה הטהורה שבתוכי, ונתת לי את הכוח

לשוב לדרך הישרה". גם אם אדם הוא בעל עבירה, חס וחלילה, אסור

לשבור אותו. אדרבה, צריך לתת לו תמיד תקווה, ובכך מסייעים לו

לעלות לשוב לדרך הישר.

קל וחומר, כאשר מדובר בילדים האהובים והיקרים שלנו, שהיחס

שלנו כלפיהם משפיע עליהם באופן קריטי. אמון, כבוד ואהבה יכולים

לבנות אותם, ועשויים גם לסייע להם לשוב אם ח"ו כשלו וסטו מן

הדרך.

הכל התחיל מדבר אחד

להרגיש שאכלתי חמץ בפסח... והנה אני חייב 'כרת'... כך פעפעעו בליבי מחשבות שאני רחוק מה', ולא רצוי לפניו... עד שהחלטתי, שאם אני כל כך לא רצוי, אז למה לי לקרוא קריאת שמע שעל המיטה?... והפסקתי. אחר כך, הרגשתי רחוק יותר, והפסקתי ליטול ידיים בבוקר. לא הרבה אחרי, הפסקתי לברך ברכות התורה. המצב הלך והחמיר, והחלטתי שאין לי מה לחפש יותר בישיבה, ועזבתי. משם הלכתי ללימודי חכמות זרות, עד שפשוט התנצרת... סיים התלמיד את וידויו המרגש.

הרב הביט בו בחמלה, והבין מאיפה נבעה הטעות שלו. "בא נתבונן, מה השורש של כל ההידרדרות" - אמר הרב. "הכל התחיל מדבר אחד, היצר הרע שהגדיל בעיניך את העבירה! שים לב, הרי לפי עיקר ההלכה, אתה באמת לא אכלת חמץ בפסח, אלא שהיצר הגדיל בעיניך את העבירה, ובזה הצליח להסית אותך באמרו כי הקב"ה כבר מאס בך, ואתה שנוא לפני המקום חלילה, עד שנסגרו בפניך דלתות התשובה, עד כדי שהתנצרת."

הרב המשיך לשוחח אתו בעניין הזה, והראה לו כמה שהיצר מתוחכם, איך שהוא מראה לאדם כמה הוא גרוע, במטרה לקחת ממנו את כל אישיותו, ולשלול ממנו את יכולת ההתמודדות. התלמיד הקשיב לרב בצימאון. דבריו נחמו אותו. האמת שהייתה בהם, הבעירה בו את הניצוץ שתמיד היה בו, עד שבסיום השיחה, הפך לבעל תשובה גמור.

לו דברים כהווייתם, איך הוא הגיע למצב הזה? מדוע ירד עד לתהום? מה קרה? הכומר פתח בווידוי אישי, וסיפר: "כאשר הייתי תלמיד בישיבה של הרב, הייתי אוכל 'מים' בביתו של יהודי אמיד מעשירי פראג, והוזמנתי גם לליל סדר פסח לסעוד עמם. במהלך הארוחה, הגישו לשולחן פשטידה מפוארת שניחוחה עלה באף כולם. אלא שלמרבה החרדה, בעת שבעל הבית בצע ממנה חתיכה, התגלה לעיניו גרגר חיטה שכנראה לא נטחן כדבעי בשעה שטחנו את הקמח..."

לא ידענו מה ההלכה, האם כל הפשטידה אסורה באכילה, או שמא יש לחתוך ממנה את סביבות הגרגר, והשאר מותר. בהיותי תלמיד של הרב, שלח אותי בעל הבית לשאול את הרב מה דינה של הפשטידה.

נטלתי בידי את הפשטידה עם החיטה, והגעתי אל הרב. הרב שמע את השאלה, והתחיל להציע בפני את כל הצדדים ההלכתיים בעניין, הספיקות והשיטות. לבסוף הרב הכריע, שאכן מצד הדין אפשר היה להקל ולומר שהפשטידה מותרת באכילה, ורק משום חומרתו של איסור חמץ, עדיף לשרוף. הרב ציווה עלי להטמין את הפשטידה עד מוצאי יו"ט, ולשרוף אותה מיד בצאתו. האמת, שלא שרפתי את הפשטידה... הייתה היא אחד המאכלים האהובים עלי מאד, ומאחר ושמעתי מהרב שיש צד להקל, לא התגברתי, ואכלתי..."

או אז הגיע תורו של היצר הרע'. הוא ניפח את העבירה בדמיון שלי, וגרם לי

ידידי הרה"ג יגאל בראון שליט"א סיפר לי את הסיפור הבא:

מסופר, על אחד מתלמידיו של מרנא רבי יחזקאל לנדא צוק"ל, בעל ה'נודע ביהודה', שביום מן הימים התחיל להידרדר בעבודת ה', לאט לאט התרחק מהתורה, עד שהמיר את דתו והתנצר, רחמנא ליצלן. הוא "התקדם" אצל הנוצרים, עד שהתמנה להיות הכומר הראשי בעיר פראג.

ה'נודע ביהודה', הצטער מאד על מה שקרה לאותו תלמיד. הוא ביקש ממקורביו, שיבררו מה סדר היום של הכומר, ויבדקו, אם יש איזו אפשרות שהכומר הזה יראה את פניו של ה'נודע ביהודה'. ביררו, והודיעו לרב, שיש שעה קבועה כל יום, שהכומר יושב מול החלון, ומביט לרחוב, ובזמן הזה, הרב יכול לעבור ליד החלון, והתלמיד לשעבר יבחין בו.

הרב, עשה לעצמו כעין סימן, שאם התלמיד יקדים לו 'שלום', יש סיכוי להחזיר אותו בתשובה, אבל אם התלמיד יתעלם, הרב יניח לו, ולא ינסה להחזיר אותו למוטב.

הרב התארגן, ובשעה הקבועה שהכומר עמד בחלון, הרב 'עבר' שם, כדי לבדוק את התגובה של הכומר. ברגע שהכומר ראה את הרב, מיד הקדים לו 'שלום' בהכנעה...

הרב הבין, שיש עם מי לדבר, וביקש להודיע לכומר, שהוא מעוניין, להיפגש אתו. הכומר קיבל את ההודעה והסכים. בפגישה, פנה ה'נודע ביהודה' לתלמידו בלבביות, וביקש ממנו שיספר

למסירת שמות:
072-3911999

למה להוציא עיניים?

קשיים במרנסה? בבריאות? בשלום בית?
עין הרע יכולה לפגוע בכל תחומי החיים רח"ל

הצטרפו לתיקון המיוחד הכולל:

פדיון נפש והסרת עין הרע על ידי עופרת

שייעור על ידי המקובל הצדיק
הרב **יוסף בן שמואל** שליט"א

וקבלו גם אתם ניקוי אנרגטי ע"פ היהדות

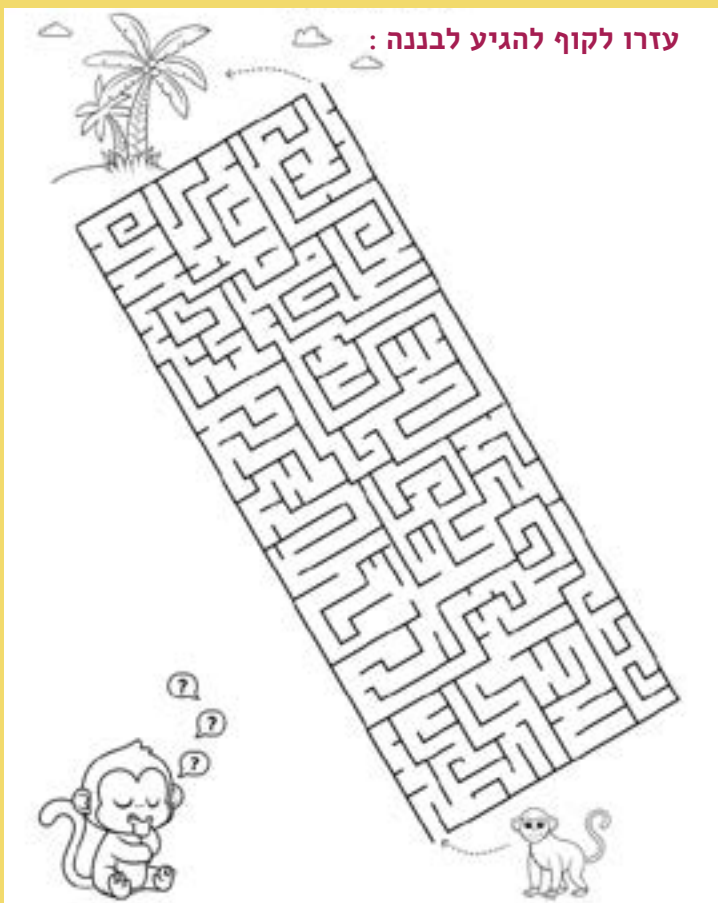
חוני המעלה

אבא חלקיה נכדו של חוני המעגל היה, וכמו סבו גם הוא היה בעל כוחות תפלה להורדת גשמים.

אבא חלקיה צדיק מיוחד שאינו נהנה מן הגזל שממון חברו חביב עליו כשלו, חסיד ואיש מעשה. ומה נפלאים היחסים בינו לבין אשתו. פאשר הוא מגיע לביתו אחרי יום עבודה, היא יוצאת לקבל את פניו מקשטת, עם זאת שומרת על כל כללי הצניעות ונכנסת הביתה ראשונה. אבא חלקיה מכבד את אשתו ומפיר בצדקותה לכן משתף אותה בכל ענייני הרוחניים. וכאשר החכמים באים אליו כדי שיבקש רחמים להורדת גשמים, הוא מזמין את אשתו להצטרף אליו לתפילותיה ושניהם יחדיו עולים לעליית הבית כדי להתפלל. וכמו יצחק ורבקה גם הם מתפללים כל אחד בזוית שלו במקומו, ודוקא בספור שלנו תפלת אשתו נענית לפני תפלתו מתוך שצדקנית היתה.

אף שגם הוא צדיק ממשפחת צדיקים שהרי נכדו של חוני המעגל היה. מעלתה המיוחדת של אשתו הוא היותה אשת חסד. בהיותה אשת חיל המצויה בביתה כבת מלך שבדודה פנימה, עניינים כלו לחזר על פתחה מתי שרצה, והיא נותנת להם לחם שטרוקה להכניסו במו ידיה והוא מוכן לסעודה מדינית (ולא פסח), ולכן קרובה הנאתה, והעני הרעב אוכל ומיד בא על סיפוקו ושבע. לכאורה, חכמים הרי הגיעו לאבא חלקיה ולא לאשתו, והנה מתברר שדוקא אשתו נענית תחלה. מכאן שחלק מזכיותיו של אבא חלקיה הן הזכיות של אשתו, ומתוך שפועלים יחדיו בשיטתו פעלה מלא ובהערכה הדדית, הרי שלו ושלה שלהם הוא, ומתוך שיש ביניהם אחרות, מגיעים לשלמות ותפלתם נענית.

עזרו לקוף להגיע לבונה :

הגזירה שהופרה

פרק י"ד

תקציר הפרק הקודם:

הכומר מבקש לנסוע לעיר הקרובה, הוא מתכוון להחליף בה את יאן העגלון, יאן מחפש דרך איך להעביר את מטרת הנסיעה לשכנא הגביר (אביו של איצלה)

שבת וינופש

— במלון ניר עציון —

פרשת וירא | כ' חשוון | 31.10

בהשתתפות: הרב מרדכי לוי שליט"א | הפייטן יחיאל צפדיה | משמח הלבבות הרב שמעון פרץ שליט"א

לפרטים: 072-3912999